

Arrest

nr. 235 453 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

Op 19 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 22 januari 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 2 maart 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 juli 2018 met nummer X weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 november 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Hazara van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Baba Ewaz, gelegen in het district Sholgar in de provincie Balkh. Uw geboortedatum is vastgelegd op 1 januari 1995.

Op 19 oktober 2015 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaringen luiden toen als volgt: Toen u zeven of acht jaar was, werd uw vader door de taliban vermoord. U weet niet waarom. Minder dan één week na zijn dood stuurde uw moeder u samen met uw oom langs vaderskant naar Teheran in Iran omdat de taliban alle jongeren meenamen. In Iran bracht uw oom u naar het huis van een ouder koppel waar u huishoudelijk werk verrichtte en boodschappen voor hen deed. Uw loon werd rechtstreeks aan uw oom gegeven omdat hij veel geld heeft gependend om u naar Iran te brengen. Na ongeveer twee jaar kreeg u weer telefonisch contact met uw moeder die u zei dat ze u niet kent en dat ze u niet meer nodig heeft. Van uw oom kwam u te weten dat uw moeder is hertrouwd. Ook na ongeveer twee jaar stierf de vrouw waarvoor u werkte en werkte u vervolgens gedurende drie weken in een garage. Omdat u er niet betaald werd, liep u er weg en begon u te werken in een bloemenwinkel waar u gedurende acht jaar werkte samen met andere Afghanen. Ook hier werd uw loon rechtstreeks aan uw oom uitbetaald. Enkel de twee laatste jaren kreeg u zelf uw loon nadat u een conflict had gekregen met uw oom en u hem zei dat hij niet meer diende te komen om uw loon te incasseren. Omdat de levensomstandigheden voor illegale Afghanen in Iran heel slecht zijn, heeft u besloten Iran te verlaten. Meer bepaald kunt u er niet vrij rondlopen, kunt u er geen huis kopen en kunt u worden gedeporteerd of gedwongen worden om te gaan vechten in Syrië. Na ongeveer een maand onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 19 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaart niet meer naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u er niemand heeft. Uw moeder en uw broer in Afghanistan willen namelijk niets meer met u te maken hebben. Ook vreest u in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan dat de mensen zullen zeggen dat u ongelovig bent geworden omdat u zolang in Iran en twee à drie jaar in Europa heeft gewoond. Tevens haalt u een incident aan waarbij 17 mensen zijn gedood bij een huwelijksfeest in het district Sholgar. U legt 19 kleurenkopieën van foto's neer.

Op 2 maart 2018 werd dit eerste verzoek door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde minderjarigheid, aan uw verklaard ononderbroken verblijf in Iran vanaf uw zevende of achtste tot aan uw vertrek naar België en aan uw verklaarde familiale situatie. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 20 juli 2018 bevestigde de RvV bovenstaande beoordeling en beslissing en besloot zelfs dat de door u gegeven informatie over uw verklaarde herkomstregio in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont waardoor u uw voorgehouden herkomst uit het district Sholgar van de provincie Balkh niet aannemelijk maakt. U diende geen cassatieberoep in.

Op 29 november 2018 diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw eerder verklaarde verblijfplaatsen en asielp Problemen. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw leven in gevaar is door de taliban. Immers, uw district zit vol met talibs. Bovendien woont heel uw familie in Iran en heeft u niemand meer in Afghanistan. In geval van een eventuele terugkeer naar Iran vreest u er door de overheid naar Syrië te worden gestuurd om er te vechten. Ook heeft u er geen verblijfsdocumenten waardoor u er niet kunt werken of naar school kunt gaan.

Om uw voorgaande verklaringen te bewijzen legt u nu volgende documenten neer: zeven foto's, kopieën van Amayeshkaarten op naam van uw grootmoeder en twee ooms, een Afghaanse studentenkaart op

uw naam, een handgeschreven brief van uw werkgever in Iran, een enveloppe, een kopie van een taskara op uw naam en een brief van uw advocaat dd. 22 juli 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden ononderbroken verblijf in Iran vanaf uw zevende of achtste tot uw vertrek naar België. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst, verkeerde de commissarisgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien hechtte het CGVS geen geloof aan uw verklaarde minderjarigheid en aan uw verklaarde familiale situatie. U diende tegen deze beslissing beroep in. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing en besloot zelfs dat de door u gegeven informatie over uw verklaarde herkomstregio in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont waardoor u uw voorgehouden herkomst uit het district Sholgar van de provincie Balkh niet aannemelijk maakt. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet – met name dat uw leven in Afghanistan in gevaar is omdat uw district er vol talibs zit en dat u niemand meer heeft in Afghanistan (verklaring volgend verzoek, punten 15 & 18) – moet worden beklemtoond dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden ononderbroken verblijf in Iran vanaf uw zevende of achtste tot uw vertrek naar België. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de zeven door u neergelegde foto's moet worden opgemerkt dat u deze foto's reeds heeft neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. De RvV was in het kader van uw eerste verzoek van mening dat deze foto's noch uw herkomst uit Afghanistan, noch de omstandigheden waarin u in Iran verbleven zou hebben, aantonen. Ook bevatten deze foto's volgens de RvV geen objectieve

aanwijzingen met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin ze werden genomen.

Aangaande de handgeschreven brief die volgens uw verklaringen is geschreven door uw werkgever in Teheran en waarin wordt vermeld dat u zeven jaar illegaal werkte in de bloemenzaak (verklaring volgend verzoek, punt 17), dient te worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins kan herstellen. Deze verklaring heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw verzoek om internationale bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Iran, via corruptie en vervalsers, allerhande documenten kunnen worden verkregen.

In verband met de kopieën van Amayeshkaarten die volgens u van uw grootmoeder en twee ooms zijn (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat deze kaarten geen enkele objectieve informatie bevatten over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bovendien heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de personen van wie deze Amayeshkaarten zijn daadwerkelijk familieleden van u zijn. Tevens betreffen het slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

De neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling van Iran heeft ontvangen doch kan geenszins uw verklaard langdurig verblijf in Iran aantonen.

Wat betreft de kopie van een taskara op uw naam moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde geen taskara te hebben (CGVS eerste verzoek dd. 22.01.2018, p. 1, 3 & 15). Bijgevolg is het opmerkelijk dat u nu een kopie van een taskara op uw naam neerlegt. Tevens moet worden opgemerkt uit de kleurenkopie van uw taskara (document 7) blijkt dat de leeftijd in dit document met een andere pen werd genoteerd dan de rest van de inhoud van deze taskara. Dit indachtig moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Derhalve kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring van uw advocaat in zijn brief dd. 22 juli 2019 als zou uw taskara uw verklaarde leeftijd – met name dat u 15 jaar was in 2010 – kunnen bevestigen.

In verband met de Afghaanse studentenkaart op uw naam moet eveneens worden verwezen naar het gemak waarmee Afghaanse documenten op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen. Volledigheidshalve moet hieromtrent ook worden opgemerkt dat op de achterkant het laatste getal van het enige schooljaar dat is ingevuld, is weggeveegd.

Betreffende de brief van uw advocaat dd. 22 juli 2019 moet worden opgemerkt dat hij hierin grotendeels uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en asielmotieven herhaalt en de door u neergelegde documenten opsomt. Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar een paar paragrafen uit het EASO rapport "Afghanistan: Security situation" van juni 2019 waarin hij wil aantonen dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Balkh de laatste twee jaar spectaculair is gestegen, moet worden opgemerkt dat de RvV naar aanleiding van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek van oordeel was dat de door u gegeven informatie over uw verklaarde herkomstregio in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont waardoor u uw voorgehouden herkomst uit het district Sholgar van de provincie Balkh niet aannemelijk maakt.

Wat betreft uw vrees om in geval van een eventuele terugkeer naar Iran er door de overheid naar Syrië te worden gestuurd om er te vechten en uw verklaring dat u er geen verblijfsdocumenten heeft waardoor u er niet kunt werken of naar school gaan (verklaring volgend verzoek, punt 18), moet worden opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst, in casu Afghanistan.

Gelet op voorgaande, kan worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar eerste verzoek om internationale bescherming in essentie werd verworpen omdat zij haar verblijf in Iran van haar zevende tot haar vertrek naar Europa niet aannemelijk kon maken. Zij stelt dat zij nu heel wat elementen voorlegt die haar verblijf in Iran ondersteunen. Zo wijst zij erop dat zij een handgeschreven brief voorlegt van de bloemist bij wie zij lange tijd illegaal tewerkgesteld was. De verzoekende partij duidt dat de verwerende partij dit stuk zonder meer opzij zet als gesolliciteerd en subjectief, terwijl dat zij ook het telefoonnummer van de werkgever had opgegeven. Zij stelt ook dat de verwerende partij deze informatie had moeten controleren, door contact op te nemen met de bloemist.

Verder stelt de verzoekende partij dat de amayeshkaarten van haar grootmoeder en twee ooms voorliggen. Deze documenten worden afgewezen omdat de familieband tussen de verzoekende partij en de voornoemde familieleden betwist wordt. De verzoekende partij stelt dat elke familie een uniek nummer heeft dat op de taskara's van alle familieleden identiek is. Bovendien is zij van mening dat deze kaarten, hoewel zij geen informatie bevatten over de verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa, wel beschouwd kunnen worden als een begin van bewijs. De verzoekende partij stelt dat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming dacht geen taskara te hebben. Na navraag bij haar grootmoeder, bleek dat zij er wel één heeft.

De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de nieuwe elementen gezamenlijk en in hun geheel beoordeeld moeten worden en dat het feit dat zij feilloos Farsi spreekt deel uitmaakt van dat geheel. Ook de neergelegde foto's dienen in dat verband te worden bekeken.

De verzoekende partij vraagt om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Ondergeschikt vraagt zij om de subsidiaire bescherming toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen of aanvullende nota neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd worden:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, namelijk dat ze de

Afghaanse nationaliteit bezit, maar dat zij op de leeftijd van zeven jaar door haar moeder naar Iran werd gestuurd samen met haar oom langs vaderskant. Dit gebeurde nadat haar vader overleden was. De verzoekende partij verklaart dat zij door haar oom naar een ouder koppel werd gebracht, waar zij huishoudelijke taken verrichtte. Het loon dat de verzoekende partij hiermee verdiende, werd volgens haar verklaringen rechtstreeks betaald aan haar oom. Na ongeveer twee jaar kreeg de verzoekende partij terug telefonisch contact met haar moeder, die haar afwees. Zij kreeg van haar oom te horen dat haar moeder hertrouwd is. Rond dezelfde periode stierf de dame voor wie de verzoekende partij werkte en begon zij te werken in een garage. Omdat zij niet werd betaald, liep zij weg en begon zij te werken in een bloemenwinkel, samen met andere Afghanen. Ook deze werkgever betaalde haar loon aan haar oom uit. Enkel gedurende de laatste twee jaren van haar verblijf in Iran werd haar loon rechtstreeks aan haar uitbetaald. Dit was het gevolg van een conflict dat zij met haar oom had. Omdat de levensomstandigheden voor illegale Afghanen in Iran heel slecht zijn en zij, volgens haar verklaringen, niemand meer heeft in Afghanistan, besloot de verzoekende partij te vluchten naar Europa.

In de beslissing van 19 oktober 2015 stelt de commissaris-generaal dat de verzoekende partij geen zicht geeft op haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde tien jaar durende verblijf in Iran voor haar aankomst in België. Tijdens haar gehoor bij het CGVS komt uit dat de verzoekende partij gelogen heeft tijdens haar gehoor bij DVZ. Bij DVZ heeft ze de lange duur van haar verblijf in Iran verzwegen alsook haar ware vluchtrelaas. De verzoekende partij stelt dat ze dit op aanraden van een andere persoon gedaan heeft, maar kan over deze persoon maar weinig informatie verschaffen. Bovendien blijkt uit de overige verklaringen van de verzoekende partij dat zij weinig concrete kennis heeft over het leven van illegale Afghanen in Iran. Zo zou er van haar verwacht mogen worden een zekere kennis te hebben over de belangrijkste Iraanse ordediensten en over de voedselprijzen in Iran. Echter bleek uit haar verklaringen dat de kennis van de verzoekende partij minstens gebrekkig is. Daarenboven waren er meerdere tegenstrijdigheden te vinden in haar verklaringen over haar voorgehouden leven in Iran. Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de voorgehouden verklaring dat de verzoekende partij voor 2015 gedurende tien jaar in Iran zou hebben gewoond.

In het arrest van 20 juli 2018 met nummer X oordeelt de Raad dat de verzoekende partij geen duidelijkheid schept met betrekking tot haar profiel en familiale situatie, zij steeds wisselende verklaringen heeft afgelegd over haar periode van verblijf in Iran, zij niet op de hoogte blijkt te zijn van demonstraties of rellen die zich daar -volgens informatie aanwezig in het administratief dossier- hebben voorgedaan en tot slot dat de verzoekende partij slecht op de hoogte blijkt te zijn van de situatie van de illegale Afghanen in Iran. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als Afghaan illegaal in Iran verbleven heeft van haar zevende of achtste levensjaar tot aan haar komst naar België. Verder is de Raad van oordeel dat de informatie die de verzoekende partij tijdens haar gehoor gegeven heeft over haar verklaarde regio van herkomst in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont. Hij wijst erop dat de verzoekende partij in haar verklaringen blijkt te weten dat de provincie Balkh veertien districten heeft, zij in staat is om de afstanden tussen haar dorp en het districtscentrum aan te duiden en de route te beschrijven. Dit betreft echter informatie die men redelijkerwijze niet verwacht van iemand die verklaart de regio in kwestie op zes- of zevenjarige leeftijd te hebben verlaten. Het is evenmin aannemelijk dat zij deze gegevens zomaar zou hebben opgepikt in de gemeenschap van Afghanen waarin zij in Iran zou hebben vertoefd. Bijgevolg schept de verzoekende partij doorheen haar verklaringen geen duidelijkheid omtrent haar werkelijke regio van herkomst.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, dan wel de plaats of plaatsen waar hij gedurende de jaren voor zijn komst naar België verklaart te hebben verbleven, aannemelijk maakt. De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit het geheel van voorgelegde documenten en verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn eerdere plaatsen van verblijf voldoende aantoonst.

Het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM wijst erop dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In het tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij meerdere nieuwe stukken bij, namelijk zeven foto's, kopieën van amayeshkaarten op naam van de verzoekers grootmoeder en twee ooms, een Afghaanse studentenkaart op naam van de verzoekende partij, een handgeschreven brief van een Iraanse werkgever, een kopie van haar taskara, een brief van haar advocaat en de enveloppe met de neergelegde documenten uit Iran.

In een aanvullende nota en op de terechtzitting legt de verzoekende partij nog de volgende documenten neer: een doktersattest uit Iran, een visitekaartje van de Iraanse bloemist, de verkiezingskaart van de vader van de verzoekende partij 2003/2004, een schoolrapport van de verzoekende partij 2002/2003, de taskara's van de moeder, broer en zus van de verzoekende partij, de Iraanse identiteitskaarten van de werkgever en zijn zonen, een attest van een Afghaans ministerie, foto's van de bloemenzaak en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

Uit de neergelegde enveloppes blijkt enkel dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Iran. De verzender blijkt echter niet, noch wat er daadwerkelijk verzonden is. Het loutere feit dat de verzoekende partij post ontvangt uit Iran is onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België een decennium in Iran heeft verbleven.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"In verband met de kopieën van Amayeshkaarten die volgens u van uw grootmoeder en twee ooms zijn (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat deze kaarten geen enkele objectieve informatie bevatten over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bovendien heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de personen van wie deze Amayeshkaarten zijn daadwerkelijk familieleden van u zijn. Tevens betreffen het slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan"*. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de familieband kan worden vastgesteld door het uniek familienummer dat op ieders taskara staat, doch gaat zij eraan voorbij dat zij geen taskara's van haar grootmoeder of ooms voorlegt. Bovendien kan, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, van een kopie de authenticiteit niet nagegaan worden, daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X). De Raad merkt verder op dat het zeer ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij nu opeens amayeshkaarten van haar familie kan voorleggen, daar zij tijdens haar gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat zij geen enkel contact meer heeft met haar familie en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit haar grootmoeder of andere oom in Iran heeft vermeld, laat staan dat zij nog contact had met deze familieleden (dossier eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 5, gehoorverslag CGVS 22 januari 2018, p.25).

Wat betreft de taskara van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing volgende pertinente opmerkingen gemaakt: *"Wat betreft de kopie van een taskara op uw naam moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde geen taskara te hebben (CGVS eerste verzoek dd. 22.01.2018, p. 1, 3 & 15). Bijgevolg is het opmerkelijk dat u nu een kopie van een taskara op uw naam neerlegt. Tevens moet worden opgemerkt uit de kleurenkopie van uw taskara (document 7) blijkt dat de*

leeftijd in dit document met een andere pen werd genoteerd dan de rest van de inhoud van deze taskara. Dit indachtig moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Derhalve kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring van uw advocaat in zijn brief dd. 22 juli 2019 als zou uw taskara uw verklaarde leeftijd – met name dat u 15 jaar was in 2010 – kunnen bevestigen". Het betoog in het verzoekschrift doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat de verzoekende partij voor huidige aanvraag heeft verklaard dat zij geen contact meer had met haar familie, wat afbreuk doet aan haar huidige verklaring dat haar familie al deze documenten heeft kunnen regelen.

Dezelfde bemerkingen kunnen gemaakt worden aangaande de neergelegde taskara's op naam van de moeder, broer en zus van de verzoekende partij. Er blijkt geenszins op welke wijze de verzoekende partij, door een vriend van een aangetrouwde oom in Iran, aan deze Afghaanse documenten is geraakt, nu zij steeds heeft verklaard dat zij geen contact meer heeft met haar familie. De Raad ziet dan ook niet in waarom haar moeder, broer en zus nu opeens willen ingaan op de vraag van de verzoekende partij om hun taskara's op te sturen. Enige uitleg hieromtrent wordt ook niet verschaft. Bovendien dient er nog steeds op gewezen te worden dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat er veel corruptie en vervalsing is in Afghanistan, waardoor de authenticiteit van deze stukken niet gegarandeerd kunnen worden. Gelet op deze vaststelling, kan het attest van het Afghaans ministerie Vluchtelingen zaken en Teruggekeerden ook niet aanvaard worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De authenticiteit van dit stuk kan immers niet nagegaan worden door de grote mate van corruptie en vervalsing. Bovendien blijkt geenszins op welke informatie dit attest werd opgemaakt. De inhoud van het attest luidt als volgt: "[G.H.N.] heeft 10 jaar lang in Iran gewond en hij werkte in een bloemenzaak. De vernoemde persoon kon niet wegen gebrek aan verblijfsdocument in Iran reizen. Omdat de Iraanse politie de Afghanen over de grens zette, werden de Afghaanse onderdanen met bedrog naar Syrië gestuurd. Toen de grenzen open waren is de betrokkene naar Europa gegaan". Dit stuk lijkt opgemaakt te zijn op basis van de verklaringen van de verzoekende partij, waardoor het een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft.

De neergelegde handgeschreven brief van de Iraanse bloemist bij wie de verzoekende partij zou gewerkt hebben, heeft, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, een gesolliciteerd en subjectief karakter. Het voorleggen van de identiteitskaart van de werkgever en van zijn zonen, van een visitekaartje en van foto's van de bloemenzaak, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Immers blijkt uit de objectieve landeninformatie dat in Iran, via corruptie en vervalsers, allerhande documenten kunnen worden verkregen. De verschillende documenten kunnen ook niet aan elkaar gelinkt worden. Zo tonen de foto's enkel een zaak met verschillende bloemen en planten, maar kan er niet afgeleid worden waar deze zaak zich bevindt.

Ook het neergelegde doktersattest kan niet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk meer dan tien jaar in Iran heeft verbleven. Immers kan door de hoge graad van corruptie en vervalsing in Iran aan dergelijke stukken weinig bewijswaarde worden geschonken.

Wat betreft de brief van de advocaat wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: "Betreffende de brief van uw advocaat dd. 22 juli 2019 moet worden opgemerkt dat hij hierin grotendeels uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en asielmotieven herhaalt en de door u neergelegde documenten opsomt. Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar een paar paragrafen uit het EASO rapport "Afghanistan: Security situation" van juni 2019 waarin hij wil aantonen dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Balkh de laatste twee jaar spectaculair is gestegen, moet worden opgemerkt dat de RvV naar aanleiding van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek van oordeel was dat de door u gegeven informatie over uw verklaarde herkomstregio in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont waardoor u uw voorgehouden herkomst uit het district Sholgar van de provincie Balkh niet aannemelijk maakt." Dit document bevat dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het gaat immers enkel om een herhaling van de reeds gedane verklaringen,

alsook toont het geenszins aan dat de verzoekende partij daadwerkelijk uit het district Sholgar van de provincie Balkh afkomstig is.

De overige documenten die dienen aan te tonen dat de verzoekende partij uit het district Sholgar afkomstig is, de Afghaanse studentenkaart, de verkiezingskaart van haar vader en het schoolrapport van de verzoekende partij, kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gedaan in het arrest van 20 juli 2018 met nummer X, namelijk dat de informatie die de verzoekende partij tijdens haar gehoor gegeven heeft over haar verklaarde regio van herkomst in Afghanistan een ingestudeerd karakter vertoont en dat zij doorheen haar verklaringen geen duidelijkheid schept omtrent haar werkelijke regio van herkomst. Er kan tevens, voor elk van deze documenten, verwezen worden naar de beoordeling in de bestreden beslissing: *"In verband met de Afghaanse studentenkaart op uw naam moet eveneens worden verwezen naar het gemak waarmee Afghaanse documenten op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen."* Op elk van deze documenten zijn er bovendien meerdere zaken niet leesbaar, zoals de naam van de vader van verzoekers vader.

Aangaande de overige neergelegde foto's kan ook verwezen worden naar de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Wat betreft de zeven door u neergelegde foto's moet worden opgemerkt dat u deze foto's reeds heeft neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. De RvV was in het kader van uw eerste verzoek van mening dat deze foto's noch uw herkomst uit Afghanistan, noch de omstandigheden waarin u in Iran verbleven zou hebben, aantonen. Ook bevatten deze foto's volgens de RvV geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin ze werden genomen."*

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, moeten de voorgelegde documenten in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming bekeken worden. Er kan in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet voorbijgegaan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Uit 's Raad arrest van 20 juli 2018 met nummer 207 053 blijkt dat de verzoekende partij steeds wisselende verklaringen heeft afgelegd over haar periode van verblijf in Iran, zij niet op de hoogte blijkt te zijn van demonstraties of rellen die zich daar -volgens informatie aanwezig in het administratief dossier- hebben voorgedaan en tot slot dat de verzoekende partij slecht op de hoogte blijkt te zijn van de situatie van de illegale Afghanen in Iran.

De voorgelegde documenten kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van zijn vorige verzoeken en gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn aangemeten profiel als Afghaans vluchteling in Iran noch aan zijn vluchtrelaas.

De verzoekende partij toonde middels coherente verklaringen niet aan het profiel te hebben van een Afghaanse vluchteling in Iran. Evenmin brengt de verzoekende partij heden bewijskrachtige documenten bij die deze bewering staven. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, brengt de verzoekende partij evenmin nieuwe elementen bij. Indien verzoekende partij zich beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof gehecht wordt aan haar voorgehouden profiel, waardoor zij geen zicht biedt op de Afghaanse regio waar zij vandaan komt, noch toont zij aan waar zij heeft verbleven juist voor zij naar Europa is gekomen.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet. De verzoeker van internationale bescherming moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De voorgelegde documenten doen immers geen afbreuk aan de gemaakte beoordeling in het arrest van 20 juli 2018 met nummer X:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Sholgar van de provincie Balkh niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS